

Anna Czerwińska-Rydelová

Tajemství v láhvi

příběh hrdinství IRENY
SENDLEROVÉ

ilustroval... Maciej Szymanowicz

Albatros

Tajemství v láhvi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Czerwińska-Rydelová
Tajemství v láhvi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna Czerwińska-Rydelová

Tajemství v láhvi

příběh hrdinství IRENY
SENDLEROVÉ

Albatros

Část I.

Pošta

Každý dopis má svoji tvář.

Kornel Makuszyński

PŮL PÁTÉ

Varšava, 18. července 1942

Podívala se na hodinky.

„Čtvrt na pět,“ zamumlala. „Ještě chvíli a přijdu pozdě. Čekáme už víc než hodinu. Co se tam děje?“ zeptala se nahlas.

„Někdo asi zkoušel projít bez propustky,“ odpověděl člověk, který stál před ní.

„Lidi pořád věří na zázraky,“ zavrtěla hlavou.

„Zázraky se dějí, sestro Jolanto,“ usmál se muž.

„Vy mě znáte?“

„Několikrát denně přece chodíte do ghetta, nosíte tam oblečení, očkování proti tyfu, léky, jídlo a ty nejpotřebnější věci, ne? Po čase začne člověk poznávat tváře. A jména...“ Významně se na ni podíval.

„Myslela jsem, že když nemám uniformu ošetřovatelky...“ Větu nedokončila, protože dav před ní začal kvůli zavírající se závoře ustupovat. „Čtyři a dvacet minut,“ znovu se podívala na hodinky. „Už to nestihnu...“

* Sestra Jolanta – za války krycí jméno Ireny Sendlerové, které přijala během svého působení v ilegality. Jako ošetřovatelka, sestra Jolanta, mohla navštěvovat ghetto a pomáhat Židům.

„Kam tak spěcháte?“ zeptal se muž.

Podala mu lísteček, který svírala v ruce.

„*Víc než text – atmosféra,*“ přečetl potichu. „*Víc než emoce – zážitek. Víc než herci – děti.*“ Odmlčel se. „Pozvánka na představení v Korczakově sirotčinci. V půl páté... Pojdte se mnou,“ chytil ji za ruku.

Protlačili se davem, přeběhli přes ulici a vešli do jednoho z domů, pak letěli po schodech do sklepa. Byla tam tma, vlhko a těsno, ale člověk, který ji vedl, očividně znal cestu, protože kráčel jistě, jednou odbočil vlevo, jindy vpravo, bez zaváhání, jako by těmi ponurými chodbami procházel denně. Nakonec dorazili k malým dveřím. Muž je otevřel a vyšli ven.

„Vidíte? Jsme tady,“ usmál se a vítězoslavně se na ni podíval. „Občas tu zkratku využívám, když Korczakovým dětem nosím různé věci. Neztrácím pak čas u brány. A je to bez nervů....“ Mrknul na hodinky. „Za dvě minuty půl páté. Utíkejte,“ mávl rukou.

„Děkuju. Jak se vlastně jmenujete?“ prohodila už do prázdna, protože neznámý zmizel. Ve spěchu brala schody po dvou, až nakonec zadýchaně vběhla do místnosti, kde se právě setmělo. Představení začínalo.

* Citát z pozvánky na představení *Pošta* v sirotčinci Janusze Korczaka (vizte následující kapitolu). Autorem textu na pozvánce je Władysław Szlengel.

DIVADLO

„Nesmíš opustit pokoj,“ řekl vážně hoch v lékařském plášti. „Jsi moc nemocný. Kdybys šel ven, mohl bys i umřít.“

„Pane doktore, já nechci umřít,“ povzdychl si hubený klučina ležící v posteli. „Ale taky nechci strávit celý život o samotě. Miluju svět! Miluju lidi! Chci se s nimi potkávat, povídat si s nimi. Chci mít kamarády!“ Malý herec hrál velmi dojemně.

„Musíš ležet v posteli, Amale,“ zavrtěl hlavou chlapec, který hrál lékaře. „Vím, že je to těžké, ale jak už to tak bývá, hořké pilulky a dobré rady pomáhají tím víc, čím hůř se polykají.“

Amal chvíli mlčel a pak se slabě usmál.

„Mám okno, kterým se můžu dívat ven,“ řekl. „Na jeho druhé straně budu potkávat různé lidi. Možná sem někdo nakoukne a popovídá si se mnou. A taky máme poštu. Můžu psát dopisy, rozesílat je všem, dokonce i samotnému králi, a čekat na odpověď. Jak je dobře, že máme poštu! Díky dopisům si lidé po celém světě můžou být blízko, i když jsou ve skutečnosti